

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 523/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľky ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, Cintorínska 5, Nitra, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 429/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo ■■■■■ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 429/2016 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Kubáňovej, Cintorínska 5, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDACTED] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 429/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Ústavný súd na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky a uznesením č. k. I. ÚS 523/2019-16 zo 17. decembra 2019 ju v celom rozsahu prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v 2. rade v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 150/2014 o žalobe z 9. júna 2014, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že dobrovoľná dražba vykonaná 2. mája 2014 (ďalej len „dražba“) je neplatná. Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 150/2014-298 z 26. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali žalobcovia odvolanie, o ktorom krajský súd vedie napadnuté konanie a ku dňu podania ústavnej sťažnosti v ňom nerozhodol.

3.1 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní a uvádza, že od predloženia veci na odvolací súd ubehla doba dvoch rokov a dvoch mesiacov a ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie ani vo veci neboli vykonané žiadne úkony.

3.2 Sťažovateľka je toho názoru s ohľadom na celkovú dĺžku konania štyri roky a šesť mesiacov (s prihliadnutím aj na konanie pred okresným súdom), že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom.

3.3 Sťažovateľka ďalej uviedla, že v priebehu napadnutého konania žiadala krajský súd o urýchlené rozhodnutie vo veci (naposledy listom z 12. novembra 2018) a zdôraznila, že od roku 2014, keď nadobudla nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom dražby, hradí všetky náklady spojené s jej užívaním, aj keď ju fakticky neužíva a užívajú ju bez prestávky a obmedzenia žalobcovia.

3.4 Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd svojou nečinnosťou porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri bod 1), prikázal krajskému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov a priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

4. Krajský súd na výzvu ústavného súdu z 23. januára 2020 odpovedal listom č. k. 1SprV/41/2019-19 zo 7. februára 2020, v ktorom ústavnému súdu predložil vyjadrenie

referujúcej sudkyne k prijatej ústavnej sťažnosti, ktorá len poukázala na počet nevybavených vecí v príslušnom senáte, k prijatej ústavnej sťažnosti sa však bližšie nevyjadрила.

4.1 Podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení stručne uviedol, že predmetná vec bola senátom 4Co prejednaná a rozhodnutá 28. júna 2019, a vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

5. Ústavný súd vzhľadom na strohé vyjadrenie podpredsedu krajského súdu zo 7. februára 2020 nevyzýval sťažovateľku na zaujatie stanoviska k predmetnému vyjadreniu. Ďalej prihliadol na vyjadrenie sťažovateľky už priamo v ústavnej sťažnosti, že s ohľadom na skutočnosť, že od ústneho pojednania veci nemožno očakávať jej ďalšie objasnenie, súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania a obsahom na vec sa vzťahujúceho spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

K obsahu súdneho spisu krajského súdu v napadnutom konaní

7. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, vyjadrenia krajského súdu, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho zberného spisu krajského súdu zistil nasledujúce:

Napadnuté konanie začalo na krajskom súde 8. novembra 2016 predložením spisového materiálu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 150/2014 spolu s odvolaním žalobcu proti rozsudku okresného súdu.

Dňa 12. novembra 2018 sťažovateľka požiadala o urýchlené rozhodnutie vo veci.

Dňa 28. júna 2019 krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania tak, že zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 26. augusta 2019 krajský súd vrátil spisový materiál okresnému súdu.

IV.

Právomoc ústavného súdu a východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

12. Sťažovateľka sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ku ktorému malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 429/2016.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

13.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

13.2 Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02).

V.

Závery ústavného súdu týkajúce sa otázky porušenia práv sťažovateľky

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

16. V súvislosti s posudzovaním prvého kritéria, t. j. právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je prejednanie odvolania vo veci určenia, že dobrovoľná dražba je neplatná, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté konanie nemožno považovať za právne zložité a ani z hľadiska faktickej (skutkovej) zložitosti nevykazuje črty, ktoré by spôsobili predĺženie konania.

17. Pri hodnotení priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, ktorým je správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup krajského súdu v napadnutom konaní, vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

18.1 Ústavný súd sa podrobne oboznámil s priebehom napadnutého konania a zistil, že sa pred krajským súdom začalo 8. novembra 2016 predložením spisového materiálu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 150/2014 spolu s odvolaním žalobcu proti rozsudku okresného súdu. Krajský súd následne rozhodol 28. júna 2019 bez nariadenia pojednávania tak, že zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd na základe všeobecne formulovanej námietky sťažovateľky konštatujúcej nečinnosť krajského súdu v rámci odvolacieho konania, s dôrazom na fakt, že krajský súd vo veci nenariadil pojednávanie, dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací a jeho úlohou je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony [§ 378 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 CSP). Uvedené však neznamená, že sa vecou nezaoberá a že je v odvolacom konaní nečinný.

18.2 Nedostatočné úsilie odvolacieho súdu o včasné a primerane rýchle prerokovanie a rozhodnutie veci však ústavný súd konštatuje v prejednávacom prípade, keďže krajský súd bol nečinný v období trvajúcim dva roky a sedem mesiacov, pričom nerozhodol v napadnutom konaní meritórne, ale len procesne, a právnu neistotu sťažovateľky neodstránil. Ústavný súd zastáva názor, že doba 31 mesiacov, počas ktorej krajský súd mal rozhodnúť, navyše bez potreby vykonania dokazovania, nie je primeraná okolnostiam danej veci.

18.3 S ohľadom na to ústavný súd zastáva názor, že krajský súd nepostupoval v napadnutom konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Je zrejmé, že postup krajského súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto nie je zlučiteľný s jej základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako ani s jej právom na prejednanie veci v primeranej lehote.

19. Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v bode 18 až 20, ústavný súd dospel k záveru, že postupom Krajského súdu v Bratislave vedenom pod sp. zn. 4 Co 429/2016 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva

na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Ústavný súd v závere osobitne pre účely ďalšieho súdneho konania upozorňuje, že povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov. Povinnosť súdu konať bez prietáhov adresne vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, z § 168 § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu – a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva zvlášť do pozornosti krajskému súdu § 390 CSP a vopred navádza na jeho dôsledné rešpektovanie, aby tak v ďalšom konaní bolo dôsledne učené zadošť jeho účelu, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci.

VI.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadošťučinenia

21. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

22. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí rozhodnutia o porušení označených práv prikázal krajskému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov. Keďže krajský súd v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní už (aj keď len procesne) rozhodol a nemá ďalej právomoc v predmetnej veci konať, ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

25. Podľa § 135 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v lehote ustanovenej v odseku 1 priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, zvyšuje sa finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

26. Sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €. Svoj návrh odôvodnila predovšetkým *„pocitom márnosti, krivdy a nespravodlivosti, ako aj ušlého zárobku“* z dôvodu porušovania jej základných práv.

27. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy a aj suma požadovaná sťažovateľkou je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného

zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

28. S prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania, berúc do úvahy všetky okolnosti danej veci (predovšetkým skutočnosť, že krajský súd v predmetnom konaní bez potreby vykonania dokazovania len procesne zrušil rozsudok okresného súdu a neodstránil stav právnej neistoty sťažovateľky), ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané (bod 2 výroku nálezu).

VII.

Trovy konania

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok roku 2018, ktorá bola podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky v sume 980 €.

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) právnej zástupkyňi sťažovateľky JUDr. Jane Kubáňovej, Cintorínska 5, Nitra. Odmena advokáta v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby je 1/6 z výpočtového základu, čo v zmysle citovaných ustanovení vyhlášky predstavuje za úkon vykonaný v roku

2019 sumu 163,33 € a režijný paušál sumu 9,80 €. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (2 x 163,33 €) spolu s režijným paušálom (2 x 9,80 €) predstavuje spolu sumu 346,26 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

32. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky JUDr. Jany Kubáňovej, Cintorínska 5, Nitra, v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu